

İMANIN TADI

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 09.02.2014 tarihli (230.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âlâ seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli Kardeşlerim;

Hepimizin dikkatini çeken bir ayrıntıyı konuşmak istiyorum: Müslüman olarak Allah'a iman etmek, cennete, cehenneme iman etmek açısından hiçbir farkımız olmadığı hâlde gerek ashâbı kiram ve gerekse önceki ümmetlerden Peygamberimiz aleyhisselâmın ve Kur'an'ı Kerim'in bize durumlarını bildirdiği mü'minlerle ilgili olayları değerlendirirken neredeyse "yahu bizim imanımız var mı acaba, bizde bir sorun mu var" diyebileceğimiz sıkıntı yaşıyoruz. Bakıyoruz ki ateşlere atılmakta tereddüt etmiyorlar Allah için. Allah için olduktan sonra herkes İbrahim kesiliyor, ateşe atılıyorlar ama biz ve bizim gibi bu sorunu yaşayanlara "Allah için doğruyu söyle" dendiğinde ağızdan bir kelime bile doğru çıkmıyor. Biri Allah için ateşi su görüyor biri de Allah için yerinden kıpırdamıyor. İman aynı iman, cennet aynı cennet, cehennem aynı cehennem, insan aynı insan. Hani onlar etleri yanmaz cinsten olsalardı bir anlam verecektim buna "e dayanıklılar zaten" diyecektik. Hani biz daha farklı bir beden sahibi olsaydık "Yahu biz onlar gibi cin miyiz canım. Biz insanız, zavallıyız" diyecektik. Aynı bedenleri, aynı canları, aynı menfaatleri paylaşıyoruz Âsiye ile.

Ashâbı Uhdud diye Kur'an'ı Kerim'in bize anlattığı ateşlere atılmaya razı olup Allah'tan ayrılmaya razı olmayan binlerce insan. Bunu Kur'an demese de bir tarih kitabında yazsaydı "Ya bırak canım kitap işte nereden yazmış" diyecektik.

Şunu söylemek istiyorum: Allah yolunda mancınıkla ateşe atılmak sadece İbrahim aleyhisselâmın işi değil. Hani diyecektik ki "Eee işte Allah'ın beş büyük peygamberinden biri zaten canım. O, ateşten korkacak hali yok" diyecektik. Hiç peygamber olmamış ne peygamberi, üç gün namaz bile kılmamış. Ne namazı, neye iman ettiğini bilecek kadar bir ders bile görmemiş. Sadece "Allah" biliyor, başka bir şey bilmiyor. Sadece ölünce Rabb'i onu cennete koyacak ona inanıyor.

Cennetin kaç kapısı var? Oruçlular hangi kapıdan girecek, yanıp kül olanlar hangi kapıdan girecek? Böyle bir bilgisi de yok. İlimi ledun sahibi de değil. İlmihal sahibi de değil. Bir "Allah" biliyor, beni Allah yarattı. Bir de "Allah boşuna bir iş yapmaz" biliyor. Başka bildiği bir şey yok. Hafız da değil. İlmihal de okumamış, her cuma vaaz da dinlememiş. Onlarca örnek sayıyor Kur'an'ı Kerim ve hadisi şerifler. Biz ise kulaklarımıza ezanlar okundu doğar doğmaz, günde beş defa "Allah" duyduk. Yığınla derslere girdik çıktık ama "haydi Allah için" dendiğinde sanki "çakıliver yere, kıpırdama sakın, kuruş verme sakın" denmiş gibi anladık bunu.

Alimallah şu Kur'an'ı Kerim'in "Muhteşem Kadın" dediği Âsiye, bir satır ilim sahibi bir kadın değildi. Bir kereliğine olsun ezan sesi duymamıştı. Firavun'un sarayında ne duyacaksın ki."İlah benim" sözünden başka bir şey duymamıştı ama aman Allah'ım! Adeta "İkinci İbrahim" sanki. Ne ölümle öldü! Ne büyük teslimiyet! Bu hususu aziz kardeşlerim, tefekkür etmek zorundayız.

Bağdat'ta filan zat mescide giderken melekler ona demiş ki: "Geç kalacaksın farza gel seni biz yürütelim." Almışlar meleklerin kanatlarıyla safa yerleştirmişler."Yahu nasıl çabuk geldin" demiş. Allah için bu hikâyelerden kurtulalım artık ya. Seni hiç melekler bir adım yürüttü mü şimdiye kadar? Zengin malı züğürdü teselli olurmuş cinsinden. Biz niye nefis muhasebesi yapıp "bu iman bizim neremizde" diye niye soruşturmuyoruz. İlim işimi bu, himmet işi mi? "Çok bilmekle mi yoksa az bilip bildiğinle amel etmekle mi?" diye tefekkür etmek zorundayız.

Çocuklarımıza ilim mi verelim heyecan mı verelim, hangisi çocuklarımızı kurtarır bunu konuşuyorum. Şu kadar senedir Kur'an bile, şu kadar seneden beri şurasından, burasından ilimle meşgul olmuş biri olarak kendi nefsim için de söylüyorum, çevremdeki mü'min kardeşlerim için de söylüyorum. Şu meclisimizde herhangi bir Müslüman'ın bilgisi Âsiye'nin bilgisinin bin katıdır en az. Çünkü en azından kelime-i şahadet getirmeyi biliyoruz. Hiç bilmeyen bunu biliyor. "Meleklerle iman nedir" diye bir şey duyduk en azından, Âsiye bunları da duymamıştı.

Bir gün Âsiye'ye "Allah şöyle emrediyor, ahiret böyle olacak" diyen olmamıştı. İçinde bir volkan gibi kaynayan "Allah sevgisi" vardı, başka bir şey yoktu. Hadi, hadi Âsiye kültürlü bir kadındı. Nihayetinde kraliçe. "Ee o kadar cık aklı çalışsın canım" deyiverdik Âsiye'den kurtulduk. "Yahu kültürlü kadın kraliçe zaten önceden anlamıştır, leb demeden leblebiyi anlamıştır" diyelim de Âsiye'den kurtulalım.

Yine aynı sarayda başka birisi var. Âsiye'nin de imanına o sebep olmuş zaten. Firavun'un yeryüzündeki Allah'a isyan eden kâfirlerin en büyüklerinden olan eşsiz, süper kâfir. Firavun! Onun sarayında kuaför bir kadın var, kuaför! Kraliçenin ve çocukların saçını tarıyor Firavun'un sarayında. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz bu kadından söz ediyor. "Firavun'un kuaförü" diyor. "İmam hatip lisesinde öğretmen" demiyor, "cami imamı" demiyor. Rabiâtü'l Adeviyye'den söz etmiyor. Firavun'un sarayında Firavun'un çocuğunun saçını tarayan kuaför kadından söz ediyor. Ahmed bin Hanbel'in Müsned'inde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizden İbn Abbas naklediyor. Akıl duruyor. Bu nedir ya Rabb'i? Bu kadar öğrendik ettik, biz ne âlemdeyiz? Bu kadın kim, neydi, ne âlemde?

İbn Abbas radiyallahu anhuma Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in miraçla ilgili bir hatırasını naklediyor. Buyurmuş ki aleyhisselam Efendimiz: "Miraçta iken -Allahu Teâlâ'nın onu miraca götürdüğü; cenneti, cehennemi ve bizim ancak kıyamet günü göreceğimiz şeylerin ön yapısını, ona her şeyi gösterdi. İyi insanların, kötü insanların akıbetini gösterdiği yerden söz ediyor.- Buyurmuş ki aleyhisselam Efendimiz: "Göklerde Cebrail beni dolaştırırken çok hoş bir koku geldi burnuma mis gibi bir koku. Dedim ki: 'Cebrail bu ne kokusudur, cennetten mi geliyor bu, bu ne kokusudur?' Demiş ki Cebrail aleyhisselam: 'bu Firavun'un kuaförü olan kadının yanık kokusudur' demiş." Binlerce sene sonra. "Nedir Cebrail" demiş. Bu nasıl, kimdir bu kadın, ben Allah'a miraç için geliyorum, cennette bana bir koku geliyor. "Cennetin ırmaklarından bahçelerinden mi geliyor" diyorum, "bir kadının yanık kokusu" diyorsun.

"Cebrail aleyhisselam bana bir mesele anlattı" diyor. "Bu kadın Firavun'un kızının veya Firavun'un karısının kimse saçlarını tarıyor. Tararken tarak elinden düşmüş, hani "eyvah düştü" diyoruz ya biz, o kadın da hem saç tarıyor eğilmiş "bismillah" diyerek tarağı yerinden almış. Firavun'un kızı da "nedir o bismillah dediğin?" Demiş. "Kimin adıyla başlıyorsunuz? Babamdan başka Allah mı var?" Demiş. Bu kadın da "elbette kızım" demiş. "Benim, senin ve senin babanın da Allah'ı var" demiş. "Bırak beni tarama o zaman" demiş.

Gitmiş babasına "baba" demiş, "bu senden başka Allah biliyor" demiş. Hadisi şerif söylüyorum, Bağdat hikâyesi değil. İbni Abbas'ın hadisinden söz ediyorum. Firavun huzuruna çağırılmış kadına demiş ki: "doğru mu" Demiş. "Benden başka Allah mı var" demiş. "Var tabi" demiş, "senin de Allah'ın var." "Demek öyle?" "Öyle" demiş. Emir buyurmuş Firavun, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in tarifine göre büyük bir bakır kazana yağ doldurtmuş "kaynatın bunu" demiş. Bahçede fokur fokur yağ kaynayıncaya kadının üç, dört tane çocuğu var, çocuklarıyla beraber kadını kazanın başına getirmişler. "Ya

şu Allah sözünden vazgeçersin" demiş. "Ya bu Allah sözünden vazgeçersin ya da bu çocuklarını sırayla atacağım sonra da seni atacağım bu kazana" demiş.

Bir film sahnesi tasvir etmiyorum, Peygamber'in sözü sallallahu aleyhi ve sellem. Ahmed bin Hanbel'in Müsned'inde hadis olarak. Diğer hadis kitaplarında da zikredilen bir hadis naklediyorum. Sahih bir hadis okuyorum. Kadın Firavun'dan ki yapıp yapmayacağını herkes biliyor eşi benzeri yok gâvurlukta çünkü. "Ben ilahım" diyor, "buralar benim ilah olduğum yerler" diyor. Kadın demiş ki: "sen beni yakma diye sözümü geri almam" demiş, "ama bu sarayda yıllardır hizmet ediyorum bir ricada bulunursam onu da kabul edersen memnun olurum" demiş. "Ne rica ediyorsun" demiş. "Bizi tek tek atacaksın ya bu ateşe bu kaynayan yağ kazanına." "Atacağım" demiş. Sonra "senden rica ediyorum" demiş. "Hepimizin kemiklerini bir torbaya koyup bizi bir mezara koy yavrularımdan ayrılmayım" demiş. "Sen bizi yakacaksın ama Rabb'im bizi birleştirecek" demiş. "Sen bizim kemiklerimizi bir torbaya koy." "O kadarını yaparım merak etme" demiş. Tek tek önce büyük çocuğundan başlayarak kazanın önüne atmış hamsi kızartır gibi kızartmış çocuklarını. Son, Efendimiz buyuruyor ki sallallahu aleyhi ve sellem en son emzikli çocuğuna sıra gelmiş. Çocuk kucığında emzikli çocuğu çocukla beraber atılacağını anlayınca hafif irkilmış kadın. Bu sefer dünyada henüz yeni doğduğu hâlde konuşan dört çocuktan birisi olan o çocuk dile gelmiş. "Anne" demiş "ateş olduğuna bakma, atlayalım" demiş. Atlamışlar hamsi gibi kızartmış onları, zevki tatmin olmuş. Bunun üzerinden bin-iki bin sene geçtikten sonra o yanık kokusunu cennette Resûlullah hissetmiş sallallahu aleyhi ve sellem.

Bu olayın bize bakan bir tarafı var. Şu kadının Allah inancı ve evlilik kızları okullarda harama doğru sürdüğü hâlde kendisine mazeret bulan babaların imanı... Hepsi Allah'a iman ama hiç eşsiz benzersiz iman. Faizi lokma lokma kursağından geçirirken "filan hocanın ruhsatı varmış" diye kılıf bulan iman, bebeklerin bile dile geldiği "atla bu ateşe anne" diye konuştuğu muhteşem iman. Herkes Müslüman ama. Herkes Müslüman! Nesiller sokaklarda, ticaret merkezlerinde şeytana yem olmuş gidiyor, din hocaların dini tabi. Hoca kurtarsın. Dedeler hacılık hatıraları anlatsınlar torunları da yan odada internetle cehennem hatıralarını konuşsunlar. Onlar içerde hac hatırası kahvesi içiyorlar ama. "Neydi bizim kafile, daha iyi bir kafileydi" diye muhabbet üstüne muhabbet o biçim. Mekke konuşuyorlar nasıl olsa. İçerde cehennem kaynıyor, onlar öbür odada Mekke konuşuyorlar. Kim sorumlu olacak bu nesillerden? Kim mesul? Ana-baba "ben anlamam" diyor. Hacı dede vakti var zaten bir de romantizması da var tansiyonu da yüksek çok sıkıntısı var onun. Hoca efendiler karışsa laiklik izin vermiyor: "Ne karışıyorsunuz insanlara?"

Kim bu nesilleri cehennemden kurtaracak? Bunun sahibi yok. Ama cennet benim ha, kimse cennete gelmesin parsel sıkışıklığına neden olmayalım orada. Cennet benim, şefaate de benim. Ölmeye gör ey merhum sen zaten rahmet görmüşsün. Cennetle aramızdaki tek engel ölüm. Ölüverince zaten herkesi hemen kargoyla cennete gönderiyorlar. Bu roman böyle bitmemeliydi. Ey Rabb'im şu Firavun'un, Firavun sabah akşam "ilah benim yok Allah, ben varım" diyenden başka bir eğitim görmemiş kadının hâline bak!

Meşhur Âsiye dediğimiz kadın da bu bakır kazanda yakılan kadının halini görüp "ben de iman ettim" demiş sonunda. Meğerki Firavun dinamiti koymuş fark edememiş onu. Bilseydi bu kadını da yakmazdı; kendi karısı da gitti. Bu ne imandır ki ya Rabb'i bizim çocuklarımıza on beş sene, yirmi sene eğitimle veremediğimiz şeyi kraliçe hazretlerine vermiş iman dersi olarak!

Demek ki kardeşlerim, imanın bir kıvamı var o kıvamı yakalayamadın mı çörek yapamıyorsun, kek yapamıyorsun sen. Bu bir hamur gibi bir kıvam yakalaması gerekiyor. Biz gerçekleri konuşmak

zorundayız. Ağır olabilir, sert olabilir. Hikâye üstüne hikâye anlatmak ve dinlemeye göre zor olabilir bunlar. "Bir varmış bir yokmuş yahu kadın bakır kazanda yanmış da hiç ağlamamış maşallah ya, hay Allah'ım ya Rabb'i ya bizi de şefaatine nasip et" deyip gidince bu hikâye çok tatlı olurdu. "O cennete girdiyse biz nereye gidiyoruz" sorunca zor oluyor tabi, o zaman zor oluyor. Bizde de bakır kazan var ama pekmez yapmak için ya çok iyi oluyor pekmez bakır kazanlarda. Ama bizimki tansiyon kokuyor, hastalık kokuyor. Bununki göklere kadar rahmet kokmuş. İki bin sene sonra Arş'a doğru yürüyen Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem burnunda mis gibi kokmuş bu kemikler. Sadece eski ümmetlerde değil, bu ümmetin başı da böyleydi.

Ensardan Süleym isimli bir zat bir meselesi var. O da yine hadisi şerif olarak naklediyorum: Muaz ibni Cebel'i Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz mahalle imamı olarak tayin etmiş. Bildiğimiz mahalle imamı. Süleym isimli sahabi bir zaman sonra Efendimiz'e gelmiş "ya Resûlullah" demiş. "Bu Muaz'ı sen bize imam olarak gönderdin" demiş. "Muaz gelip bize sabah namazı kıldırıyor ama beni namazdan soğuttu" demiş. "Ne yaptı sana?" demiş. "Ya Resûlullah, ben akşama kadar güneşin altında çalışan bir adamım. Akşam eve zor yetişiyorum, sabahleyin ezanı duyunca da namaza geliyorum ama hemen namazdan sonra bahçeme gitmem lazım, bu Muaz okumaya başladı mı bitirmiyor ya Resûlullah!" demiş. "Oku oku oku bitmiyor, ben yetişemiyorum bahçeme." demiş. Dönmüş Efendimiz buyurmuş ki: "Muaz, niye insanları dinden soğutuyorsun ki namazdan soğutuyorsun ki?" demiş. "Çok meraklıysan uzun kılmaya, gel benim yanımda kıl sen." demiş.

Dönmüş sonra –şuraya dikkat edin kardeşler- bu dini hocalara pazarlayıp, şeyh efendilere pazarlayıp kendisi dine hizmette bir görevi olmadığını düşünen anlayışın huzuruna getiriyorum bunu. Dönmüş Efendimiz buyurmuş ki: "Süleym" demiş. "Buyur ya Resûlullah" demiş. "Sen ne kadar Kur'an biliyorsun, zammı sure filan biliyor musun?" demiş. "Seni oraya imam yapayım, madem Muaz'ı beğenmediniz" demiş. "Ya Resûlullah!" demiş. "Öyle senin kıldığın namaz, Muaz'ın kıldığı namaz benim işim değil" demiş. "Ben böyle şeylerden anlamam" demiş. "Sen bana yakında bir Uhud olacakmış, beni oraya çağır, orada gör beni" demiş. "Beni orada gör ya Resûlullah" demiş.

Sonra bu hadisi nakleden sahabi diyor ki: "Çok geçmedi Süleym'i Uhud'da gördük parça parça." dedi. Evet, hocaların işi, doğru. Âlim değilim, doğru. Yıllarca ben insanlara ibadet etmeyi öğretecek bir eğitim görmedim. Ben ne karışırım hoca efendilerin işine... Haklısın. Ama yapabileceğin işlerin olduğu yerde de yoksun sen.

Bu ne garip tecellidir. Hiç mi yapacağın iş yok senin? Ee ders veremiyorsun, ders verilen yere de gidemiyorsun. Nesilleri kurtaramıyorsun ama "nesil berbat etme bari" denince de hareket edemiyorsun. Süleym de "Madem Muaz'ı beğenmiyorsun, seni oraya imam yapayım Süleym." dendiğinde "Ben öyle işlerden anlamam ya Resûlullah, beni Uhud'da gör." dedi. "Dilim Kur'an okuyamıyor ama elim kılıç tutar" dedi, yapabileceği şeyi gösterdi.

Sadece hikâye anlatıp eskilerin hikâyeleriyle teselli bulmadı. "Ya al bu Muaz'ı başka bir Muaz gönder, Muaz mı yok sende" diyebilirdi ama bu kalite yani "ben Muaz gibi Kur'an okuyamam, Muaz gibi namaz kıldırarak nerde bende, bunu itiraf ediyorum ama senin sadece namaz kıldırarak Muaz'a ihtiyacın yok ki ya Resûlullah, Bedir'de senin önünde şehit olacak adamlara da ihtiyacın var, beni orada gör sen" dedi. Meydan okudu. Bir daha da sabah namazı uzun-kısa kılınmadı onun hayatında. Son namazını da Muaz'ın arkasında kılmış meğerki.

Kardeşlerim;

Hepimizin bir vicdan muhasebesi, gidişatımızı değerlendirme muhasebesi yapmamız gerekiyor. Eğer biz bunu yapmazsak Allah yapacak! Bir gün Süleym'le bizi aynı meydanda toplayacak. "Ben Muaz gibi namaz kıldırımam, senin namazını ben nasıl kıldırıyorum ya Resûlullah, beni Uhud'da gör sen. Bak Uhud'da varım ha!" diyen adamla her şeyi tenkit eden, ne imam ne müezzin beğenmeyen, müftü beğenmeyen, şeyh beğenmeyen, siyasetçi beğenmeyen, "buyurun efendim" dendiğinde de "çok yoğunum" diyen adamlar da Süleym'le aynı yerde bekleyecekler mahşerde.

"Özür baba" bir isim verilebilir sana. Her şeyde bir özrün var mübarek. Özür üretme makinesi. "Ne yapabilirsin Allah için" dendiğinde "hoca değiliz biz, hocalar yapsın". "Buyurun cennete sıraya girelim" dendiğinde en öndesin mübarek. Hiç "hocalar buyursun, arkadan geliriz" de yok sonra. Zannediyorum ki kendi kendimizi aldatıyoruz. Biz de bunun akla uygun olmadığını anlıyoruz aslında. Bakma sen. Bakma sen faize kılıf bulduktan sonra meleklere de cehennem kılıfını hazırladıklarını biz de biliyoruz. Ama aç tavuk kendini darı ambarında görmüş ya, hep rüyasında darı koklarken görmüş kendisini.

Bu, aç tavuk pozisyonundan sıyrılmak zorundayız kardeşlerim. Zannetmeyelim ki Allah yolunda fedakârlık yapanlar hep Ebu Hanife gibi âlim adamlardı. Ebu Hanife rahmetullahi aleyh kırbaçlandı, işkenceler gördü. Âlim adamdı, müçtehit insandı. O Allah yolunda "geldim ya Rabb'i, buradayım ya Rabb'im" demeyecek de, sabretmeyecek de kim edecek? Ben mi yapacağım? Elbette Ebu Hanife sabrın en güzelini, cihadın en mübareğini yapacak. Yakışır vallahi yakışır. Ebu Hanife'ye şehitlik de yakışır, işkence görmek de yakışır, ilim de yakıştı zaten.

Kardeşim;

Firavun'un kuaförüne nasıl yakıştı bu peki? İbrahim aleyhisselamın mancınıktan ateşe düşerkenki pozisyonunun aynısı şu kuaförün pozisyonu. Kadın yanacak, kavrulacak. Fesuphanallah, derdine bak; aynı mezara gömülecekmiş çocuklarıyla. "Ya affedersin işte, biz onu kastetmemiştik aslında. Laikliğe aykırı bir şey olduğunu kastetmemiştik, biz bu toprakları laik evladımız" filan deseydi kurtulmuştu. Bir özür bekleniyordu ondan zaten. Ben laikliği kastetmedim, olur mu öyle şey. Kastım şeydu buydu, deyip şöyle güzel bir de avukat tutabilirdi kendine. Kadının derdi o değil de "ayrı ayrı mezarlara koyma, şehit yavrularımdan ayrılmayayım" diyor. Nereye koyacağız bu kadını.

Cennet bu kadının cennetiye biz nereye gideceğiz? Yok, hep cümbür cemaat herkes cennette olursa Allah'ın adaleti nasıl tecelli edecek? Yalnız Süleym'i unutmuyoruz. Allah, herkesin ateşe atılmasını istemiyor. O kadar büyük kazan yok. Bakır kazanlar kalktı şimdi zaten. Gerek de yok. Gazla temizliyorlar şimdi. Süleym'i unutmuyoruz radiyallahu anh.

Herkes âlim olsun, herkes şehit olsun, herkes "getirin bakır kazanları, getirin emzikli yavrularımızı atın bizi buraya" bunu gerektirmiyor. Böyle bir istek de yok zaten. Ama onu yapamazsam bunu yaparım "ya Rabb" dediğimiz bir alternatifimiz olsun.

Camiler yapamıyor olabilirsin. Camiyi süpüremiyor musun? Bari camiyi süpür. Namaz kıldırarak Müslüman değilsin sen. Olur hakikaten. Bin kişinin önüne geçip namaz kıldırarak bir eğitim ister, tecrübe ister. Muaz olacaksın. Namaz kılan Müslüman ol bari. Ben çocuğumu Allah'a adayamadım, eh âlim yapamadım, şehit yapamadım. Olabilir, herkes yapacak diye bir şey yok. Müslümanların başına da

bela yapma o zaman. Seni ziyarete gelenler, ailece senin ziyarete gittiklerin bari senden sonra grip mikrobu kapar gibi çocuklarının israf mikrobunu senden kapmasınlar bari. Bari bunu düşün.

Ümmeti Muhammed'e bir kârın olmadı bari zararın olmasın. Herkes on tane-on beş tane fakiri hacca götürecek diye bir şey yok ki. Herkes yirmi fakiri umreye götürsün, olmaz ki herkesin kârı değil bu. Ama bari sen de hacdan, umreden geldikten sonra "bu Arapların Kâbe'sine gitmesen de olur" deyip mü'minlerin gözünden düşürme bari. Zarar verme bari. Evet, sen Afrika'da bir köyü doyurmayabilirsin, gerekemeyebilir de. Ama bari bir Afrikalı ailenin rızkı kadar nimeti çöpe atma bari. Bari zararın olmasın bu Ümmet'e. İnsanlık bari senden tekme yemesin. Kucağa alıp okşayamıyorsun tekmeleme bari.

Meselemiz şudur kardeşlerim, iman; öldükten sonra cennete girip girmeyeceğimize dair vizenin adı değildir. İman; burada kavrulmuş kazanlara atılmaya hazır hâle getiren enerjinin adıdır. Sabah namazı vaktinde yay gibi fırlayıp yataktan kaldıran sistemin adıdır. Faiz bankasının önünden geçerken elektrikli manyetik bir alandan geçiyor gibi titreyerek oradan Allah'a sığınarak geçmenin adıdır. Çocuğu, evindeki yavruyu, "doğurduk büyütüyoruz" diye kibirlenerek değil, "Rabb'im emanet etti" diye kabullenmenin ve sahiplenmenin adıdır iman. "Ne yapabilirim ben Allah için" diye uykusuz kalmanın adıdır. "Filan yerdeki işkenceler altında kıvranan mü'minleri kurtaracak proje geliştiremiyorum ama ben üzerime ne düşüyor, ne yapabilirim, böyle bir projesi olana mı yardım edeyim? Onu da yapamazsam oturup dua mı edeyim sabah namazından sonra" diye dertlenmektir iman.

Esasen şu Kur'an'ın destanlaştırdığı isimler, İbrahimler, Âsiyeler ve ateş çukurlarında kebab haline gelmiş cesetlerine rağmen "Allah" demekten vazgeçmeyenler, şu Firavun'un kuaförü olarak ömür bitirdiği hâlde Resûlullah'ın burnunda tüten mis kokusu hâline gelen kadınlar; ne çarşaflydı, ne namaz kılıyordu, ne Kur'an biliyordu, ne emri bil maruf yapacak kapasitesi vardı. Bir Allah, bir iman, başka bir şey yok. Tertemiz yürek, Allah'la dolu. Eli Firavun'un saçlarıyla kirli bir el ama. Firavun'a hizmet ediyor düşünün! Yaptığı işe bakıldığında cehennemin dibinde kaynaması lazım. "Be kadın! Sen ömrün boyu "ben Allah'ım, ilahım" diyen adamın saçını taramışın be! Sen cehennemin dibinde kalman lazım, Firavun'u dekorlu hâle getirdin" denecek kadının hâline bakın! Yaptığı işe göre değil, yüreğindeki sevdaya göre değerlendirmiş onu Allah. Ama bu sevda herkeste vardır buna hiç itiraz edemem. Fakat pratiğe gelince sevdasından da taviz vermemiş.

Öyle çocuğu doğunca Allah'a ada, "bunu tipik bir Allah kulu yetiştireceğiz yani hiç ashabi filan anmaya gerek yok bu var inşallah geliyor bizim çocuk, şu kadar ki ilköğretime başlayınca eğitim önemli olduğu için bir beş sene ara vereceğiz bu Allah'a adanmışlığa. Sonra sonra da tabi lise hayatında da bir ara izin koparacağız. Ee üniversite de çok önemli çünkü bu üniversite okumasa İslam çöker, Kâbe yıkılır, Yahudi Mescidi Aksa'dan çıkmaz. Bunun bir işletme okuması lazım bu kızcağızın. Ya da halkla ilişkiler bölümünde zengin sekreterliği yapma bölümünde de okuyabilir. Böylece İslam kurtulacak. Ee yirmi beş yaşına geldi evladımız bir düğün arası da verelim." Tamam, buyur düğün arası da. Beş sene de düğün arası verdik. Allah'a adadık ama yirmi senedir hep ara veriyoruz. Çocuk bezi üzerinde dolaşırken Allah'a adanmıştı. Ne zaman ki kendi oyununu oynamaya başladı çocuk adamaya bir miktar ara verdik. İşlem devam ediyor ama. Sözleşme devam ediyor. Allah'a adanmışlık sözleşmesi devam ediyor işte her beş yılda bir aralık açılıyor. Ee evlendirdik abla oldu, anne oldu ne oluyor bu işler? Ee biraz sıkıntı var sözleşmede. Taraflardan biri uymuyor sözleşmeye. Allah mı uymuyor? "Kabul etmiyorum" mu diyor? Yoksa "siz beni adadınız kime sordunuz da adadınız mı" diyor bu sözleşmeye söz konusu şirket sahibi?

Bu kadın da adamıştı ama bir kere imandan tat aldığı için kaynayan kazanı cennet bahçesi olarak gördü. Hafif “acaba cennet, böyle kaynayan bir yer değil mi” diye tereddüt edince Allah eski heyecanın hatırına ona sahip çıktı, üç günlük çocuğu dile getirdi: “Atla anne, korkma!” dedi. Efendi, abla! Ona Allah üç günlük çocuğu konuşturdu mucize oldu bu, dört konuşan bebekten biri oldu çünkü samimiydi Allah onu yalnız bırakmadı, sana sayfalar sayfalar Kur’an okuyor hocalar anlayamıyorsunuz. Neden? Çünkü bu kuaför hanım imanının tadını almıştı, Allah o tadı bozmadı son anda. Yahu kaynasam mı kaynamasam mı burada değil, şeytan hemen bebeği aklına getirdi: “üç günlük bebek ancak insaf et” dedi ona şeytan, bebek “bana bakma anne, atla buraya” dedi. Ee ben iki saattir hadis dinliyorum, ayet dinliyorum bu heyecanı alamıyorum, frekans sorunu bu. Algılayan cihaz sorunu bu.

Kuaför hanım elinde Firavun’un saçları olduğu hâlde, necis saçlar elinde olduğu hâlde kirlî ellerine rağmen o melekler gibi tertemiz yüreği frekansı sağlam olduğu için Allah’tan gelen her sinyali aldı. Yaptığı işi yoktu, samimi imanı vardı. Yaptığımız çok iş var, frekans sorunu yaşıyoruz. Eksik tarafı herkes kendisi için tespit etmelidir.

Aziz Kardeşlerim;

Bu derdimizi Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimiz esasen çözerek gitmiştir. Hangi derdimizi? Yahu iman dolu adamların çocukları olarak doğduk, kulaklarımıza ezanlar okundu bizim. Allah bilir ya abdestsiz, besmelesiz bir kere de emzirmemiştir analarımız bizi. Allah bilir ya kolay kolay bizi yıkarken aman aman bir şey olur diye Ayetelkursi okumadan bizi leğene koyup yıkamadıkları da doğru olabilir. Neredeyse Kur’an’la yıkanmış, yağrulmuş bir çocuk olarak doğduk, büyüdük. Yahu namazımız da var kardeş, camiye de gidiyoruz, üç-beş sadaka da veriyoruz fakat yahu bu imanın kazanlara atlatan, Nemrut’un ateşine zevkle atlamayı sağlayan kıvamı nerede? Vazgeçtik ateşlere atlamaktan. Çocuğumuzu cehenneme atmamayı düşünecek kadar şuuru nerde bu imanın?

“Kâfirle muhabbet etme, aç kal mü’minle beraber kal, kâfirin villasında oturmaktansa mü’minin barakasında otur. Kredi ile ev almaktansa yağmurun çatısından damladığı teneke barakada otur kardeşim. Çöp bidonlarından ev yap otur, çoluk çocuğunla faizli bir evin olmasın” diyen iman nerede? Bilgi eksikliği desem alimallah Süleym radiyallahu anh şehit olduğunda Kur’an’ın sadece yüzde kırkı inmişti. Kur’an yoktu ki ortada nasıl benden fazla bilgisi olur Süleym’in? Benim bildiğim binlerce hadisi henüz söylememişti Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Süleym şehit olduğunda. “Ben öyle namaz kıldırarak adam değilim ama gör beni yarın ya Resûlullah! Yarın yanındayım Uhud’da” diyen adam benim bildiğim hadislerin yüzde birini bilmiyordu. Hamallık var, bilgi hamallığımız var. Bir şey eksik: heyecan, aşk, frekans sorunu bu. Başka sesler geliyor hep.

O açıyor cihazını Allah, cennet, huri, şakırtılar, ırmaklar cennetten duyuyor. Ben açıyorum: “Ama ama, bir de şunu düşünmek lazım, şartlar aynı değil, Amerika çok güçlü, Amerika’yla uğraşmak akıl kârı mı? Niye Yahudi karşına alacaksın ki?” Bana da bu sesler hep geliyor. O açıyordu cihazını: “Kim Yahudi? Nerden gelmiş, Allah’ın önünde ne ki bu?” O açtı Fil suresini dinledi: “Vay be, vay be! Benim Rabb’im mercimek kadar bir taşla koca fili helak eden Allah değil mi be? Kimmiş bu Yahudi, lanetli, melun, kim bu müşrik? Bir serçe ile ordu helak eden Allah’ın kulu değil miyim ben” anladı. Ben açıyorum Fil suresini, okuyorum, dinliyorum. Ee bu şey olabilir yani sembolik anlatım olabilir, Amerika uydudan kontrol ediyor, çok kötü, Ebabil gelse şimdi uydu sistemiyle zaten onlar frekans kudurtturamazlar. Bana da böyle diyor. O da Fil Suresi’ni dinledi, Süleym Fil Suresi’ni biliyordu, Fil Suresi inmişti çünkü. Ben de Fil Suresi’ni dinliyorum, filler beni eziyor, o ise filler kulağından tutup çöpe atmış. Mesele ilim meselesi

değil, nesin, neredesin, Türk müsün, Arap mısın meselesi değil. Mesele; hangi Allah'a ne kadar inanıyorsun meselesidir.

Mesele; mü'minin dediğinde serin sular bir yaz günü yüreğine akıyor mu senin? İmandan tat alıyor musun? Ben mü'minin dediğin için Ağustos ayında, insanların atlet bile giymediği bir zamanda kara kara çarşaflarını giyip İstanbul sokaklarında, Urfa caddelerinde sıırsıklam ter akıttığın halde: "Terlerim, Rabb'imın Şeriat'ından taviz vermem" diyebiliyor musun? Mesele bu zaten. Bol bol İbrahim'in ateşe atıldığını anlat dur, Urfa'ya da git ateşe atıldığı yeri ziyaret ediver. İbrahim yandı, ciğerleri gitti, İbrahim serin bahçelerde serinlendi, sen niye açıldın hanımefendi? Çok sıcak. İbrahim'in ateş masalları güzeldi ama. İbrahim terlemedi. Firavun'un kuaförü hiç terlemedi mübarek, hep terlemek bize kaldı ne hikmetse. İbrahim'in komşuları, bu kuaförün komşuları, Süleym'in komşuları: "yahu bu işler böyle değil, bu kadar aşırı değil" demediler mi hiç onlara. Onlara da komşuları "ama şöyle olursa" deyiverdiler. Frekans Allah'a ayarlı olduğu için hiçbir şey anlamadılar, "ne diyor bu komşu" diye merak ettiler. Nasıl biz, Fil Suresi'ni anlamıyoruz o da komşuların ne dediğini anlamadı: "Ne diyorsun sen yahu?" Dedi. "Sana şehitlikten söz ediyorum, sen ne anlatıyorsun ya masal mı okuyorsun sen?" Duymadılar o sözleri. Mesele; imanı tat aldığın bir lezzet hâline mi getirdin, babandan miras aldığın bir kültür hâline mi getirdin? Sultan Fatih'in çocuğu olarak doğal bir Müslüman'ız zaten biz. Biz Müslüman olmayacaktık da ne yapacaktık? Nasıl beyaz tenli olarak yaratıldıysam "Müslüman olarak yaratıldım, ne yapalım nasibimiz buymuş bizim" bir bu var. Bir de "hey Rabb'im sen bana iman nasip ettin, bin kere al ruhumu da imanımı alma" diye yalvaran sahabe var.

Bu formülü şu bahsettiğim frekans sorununu, ayar meselesini yapıp gitti sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz.

Kardeşlerim;

Buyuruyor ki sallallahu aleyhi ve sellem; çok meşhur olan Buhari, Müslim, Nesâi gibi büyük muhaddislerin rivayet ettiği, neredeyse Kur'an ayeti kadar sahih olan bir hadisi şerif. Neredeyse dedim ama Kur'an ayeti gibi bir şey olmaz; Kur'an ayeti kadar sağlam bir bilgi.

Sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz buyuruyor ki bu hadisi ola ki yüz defa dinlemiştir ama frekans parazitleri olduğu için hiç bize ders olup gitmedi. Şimdi inşallah sorunu çözüyoruz. "Ben anlamam namaz kıldırıktan, gör beni yarın Uhud'da ya Resûlullah!" diyen adamın ayarı nasıl yapılmış onu görüyoruz. "Yakacaksın yak beni bu yağ kazanında ama kemiklerini yavrularımın benden ayırma, bir torbaya koy öyle koy bizi mezara." diyen kadının ayarına bakıyoruz şimdi. Gidip evimizde oturup muhabbet ortamlarımızda dostlarımızla, eşlerimizle, çocuklarımızla, vakfımızda, derneğimizde, köyümüzde, pikniğimizde bu ayarı yapabiliriz kendimize. Mesele yok. Ayardan sonra bakacağız ki aynı sesler bize de geliyor. Korna sesi değil meleklerin "gel bana" sesiymiş meğerki bu. Biz gürültü zannediyorduk meğer cennet ırmaklarının şakırtısıymış bu. Ayar meselesi.

Sallallahu aleyhi ve sellem ashabını neye ayarladı biliyor musunuz? Süleym radiyallahu anh nereye ayarlanmış? Enes ibni Malik radiyallahu anhin rivayet ettiği hadiste Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Üç şeyi elde eden imanın tadını yakalar." Altı esasa iman eden iman etmiş olur. Ama şu üç şeyi yapan Allah'a imandan tat almaya başlar. "Ben anlamam öyle namaz kıldırıktan, zammı sure okuyacak kadar da Kur'an bilmiyorum, beni Uhud'da gör ya Resûlullah!" der. Şu Süleym'e tekrar dönmek istiyorum bu üç şeyi izah etmeden önce. Vurgulaya vurgulaya, kastederek, ne dediğimi bilerek söylüyorum. Şu "ben anlamam öyle şeylerden ya Resûlullah" diyen adam, alimallah benim onda

birim kadar Kur'an bilmiyordu. Ben onun kıyamet günü bineceği eşek de olamam. Ama bilmiyordu. Neden bilmiyordu? Ne şikâyet etti Peygamber aleyhisselama? "Muaz çok zammı sure okuyor ya Resûlullah" dedi. Ne okudu Muaz? İki sayfa, üç sayfa zammı sure okudu. Çünkü sünnette ne kadar zammı sure okunacağı sabit. Üç sayfa kadar zammı sure okuması gerekiyor. "Çok uzun okuyor ya Resûlullah!" dedi. Şikâyet konusu uzun zammı sureydi. Efendimiz ona ne buyurdu Muaz'ı azarladıktan sonra: "O zaman kısa zammı sureleri sen oku, seni imam tayin edeyim." Ne cevap verdi: "Yok ki bende öyle bir şey ya Resûlullah! Ben anlamam ki öyle işlerden." dedi. Hafız filan değil bak dikkat edin!

Uzun okuyor, diyen adama "kısa oku" dendiğinde okuyacak kısa kadar da zammı sure bilmiyor. Yani, yaz tatilinde stepne olarak din kültürü öğreysin diye çocuklarımızı gönderiyoruz ya camilere, şu Süleym radiyallahu anh bizim çocuklarımız kadar da Kur'an bilmiyordu! Bilseydi tamam ya Resûlullah, hiç peygamber görev verir de olmaz ben nama kıldırımam der mi bir sahabi. Yok, bilmiyor ki neyle kıldırarak?

Çocuklarımız kadar da Kur'an bilmiyordu. Ama müthiş bir ayar yapılmıştı ona. Üç ayarı çok düzgündü, frekans sorunu yaşamıyordu. "Ben öyle namaz kıldırarak kadar zammı sure bilmiyorum ya Resûlullah." Ne biliyordun Süleym Bey? "Allah ve Peygamber'i için şehit olmaya hazırım, bunu biliyorum." Mal, can; "verdim gitti". Memurluk teklifini kabul etmedi, şehitlikten olurum korkusuyla. Ya!

Şimdi bu üç ayara bakalım, Süleym ayarları bunlar radiyallahu anh. Süleym'in ayarları. Neyle ayarlamış bunu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ki "ben öyle imamlıkla filan uğraşamam, yarın görüşürüz" dedi. Görüştü ama Allah'la görüştü bir daha kimse göremedi onu. Ne buyuruyor Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Buhari, Müslim ve diğer muhaddislerin rivayet ettiği bu hadisi şerifte: "Üç şey kimde varsa yani üç işi kim becerebilirse imanın tadına varır." Bir kere anlaşılıyor ki güzel kardeşlerim, imanın tadı diye bir şey varmış. İlaç gibi atıp böyle bir bardak suyla midene devirmek var, dondurma gibi yaladığın iman var bir de." İmanım" derken bütün yağların erimesi var, bir de babalarının imanıyla övünmek var. İmanın tadı diye bir seviye varmış demek ki. Ve sorun anlaşıldı. Tat alamıyoruz imanımızdan. Bu yüzden ne diyoruz: "yatsıyı bir kılalım da rahat otururuz" diyoruz. Çünkü yatsı hep sorun oluyor. Ya işte şimdi tatlı gelecek ama hâlâ namazı kılmadık, bir kılalım da yani bu iş bitsin namazı bir şey yapalım sonra şöyle rahat bir güzel, şöyle çay zevkimiz bozulmasın.

Alimallah Süleym bunu duysaydı "kâfir" diye vurmuştu hepimizi orada. Ya ne demek çay zevkinizi yatsı namazı bozar mı sizin? Hangi Müslümanlık bu? Allah'tan Ömer ibni Hattab yaşamıyor. Hepimizden Müslümanlık belgesi isterdi. Yav siz Müslümansınız ya. "Nasıl 'Allah diyor' denirken siz konuşursunuz be. Soru sorulur mu hiç?" deyiverirdi bize. Şükür mü diyeceğim bilmiyorum, Ömer'den sonra geldik. Zor nefes aldırırdı bize. Resûlullah konuşuyor sen müzik dinliyorsun. "Ne yapıyorsun ya" deyiverirdi.

Tekrar şu iman ayarı, imandan lezzet alan, "mü'minim" deyince sanki paraşütle gökte uçuyormuş, iniyormuş gibi lezzet alan adam bu seviyeye nasıl gelmiş, Süleym "ben anlamam öyle işlerden beni yarın görürsünüz" nasıl deyivermiş? Üç şeymiş bu.

Bir; Allah'ı ve Resûlullah'ı her şeyden çok seveceksin. Eşinden? Ne eşi be! Paradan? Ne parası! Hayattan? Nasıl bir hayat bu? Can, eş, para, vatan, toprak, Allah ve Peygamber'inden sonra bunlar. Ama lafla değil pratikle. Kocası, oğlu ve erkek kardeşi şehit olmuş kadının Uhud'a doğru koşuyor Efendimiz de "bunu yaşatırmayın buraya kocasını ve oğlunu görmesin burada" Böyle parça parça

olmuş. Süleym'in akrabası. Sahabe de tutmuşlar "sen gelme kadınlara göre değil burası" filan demişler. "İşte oğlunun durumu iyi değil" filan işte nasıl teskin edilir ya bir insan. Tutmuş bir tanesini, "uzatmayın, uzatmayın Resûlullah nerede" demiş. "Resûlullah sağlamdır, iyidir" demişler, "boşverin gerisini o zaman" demiş. Allah'ı ve Resûlullah'ı sevmenin Türkçesi bu. Edebiyatı değil, Türkçesi bu.

İkicisi; Mü'min kardeşini sadece Allah için seveceksin. İki. Neyin ikisi? "Mü'minim" deyince ağzından bal akan imanın tadına erme seviyesini yakalamak için. Frekans ayarı. İkinci ayarı ne? **وَأَنَّ** **يُحِبُّ الْمَرْءَ لَا يُحِبُّهُ إِلَّا لِلَّهِ**. Sadece Allah için seviyorsun senin partinden, tarikatından, vatanından, ırkından şirketinden olduğu için değil. Allah dediği için seviyorsun. Dolayısıyla kim olursa olsun o Allah demedikçe sevmiyorsun. Seviye. Bu seviyeyi yakaladın mı seni melekler bağrına basarlar, göklerde konuşulan şeyleri anlarsın sen o zaman. Bunu yakalayanlar işte iki bin sene önce kazanda kaynadıkları hâlde mis gibi kokarak bu dünyada iz bırakıp gittiler.

Demek ki iman frekansının tat seviyesine gelmesi için:

Bir; Allah ve Peygamber'den başka sevdiğin bir şey olmayacak, bunu ispat edeceksin. İki; mü'mini imanından dolayı seveceksin, mü'min toplumu satmayacaksın hiçbir yerde. Şirket menfaatlerine, lobi faaliyetlerine, dernek çıkarlarına mü'min feda etmeyeceksin. Ki sen anlayabilesin Süleym'in nereye gittiğini.

Ve üçüncü şartı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin; küfre dönmekten korkacaksın. "Elhamdülillah, bizim abai ecdadımız hep hacıdır" demeyeceksin, "mü'min insanların çocuklarıyım ama ya Rabb'i imanımı koru" diyeceksin. "İmanım elden gider" diye korkmadıkça sende durmaz imanın tadı. Çünkü şeytanın en hileli taktiklerinden biri imanı elde keklik görmektir. Hiç kimsenin elinde keklik değil. Senin Peygamber'in yaklaşık yetmiş defa her gün "kalbimi koru ya Rabb'i" diye dua etti.

Bu üç ayar "ben namaz kıldırımam ya Resûlullah, yarın görüşürüz Uhud'da" diyen adam ayarındır. "Yakacaksın yak Allah demekten vazgeçmem ama şehit yavrularımdan ayırma beni mezarda" diyen kadının ayarındır.

Ve sallallahu ve selleme ala seyyidina Muhammed. Ve ala âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Ve'lhamdülillahi rabbil âlemin.